

Tarkaruhás nők

Elhagyták Brevurtot. Az Ötödik Avenue fénylett a napon. A nap melegen sütött, pedig még csak február volt. Az autóbuszok, a jól öltözött, párosával andalgó emberek és a csendes, zárt ablakú épületek — minden olyan volt, mint valami ünnepnap reggelén.

Michael erősen belekarolt Francis-be. A Washington-Square felé sétáltak a napsütésben. Lassan mentek, mosolyogva, mert későn keltek, jól reggeliztek, meg vasárnap is volt. Michael kigombolta kabátját, hadd lebegtesse a langyos szellő.

— Vigyázz — mondta Francis, mikor átmentek a Nyolcadik utcán. — Ki ne törd a nyakadat!

Michael elmosolyodott. Francis szintén.

— Nem olyan szép — jegyezte meg Francis. — Mindenesetre nem olyan csinos, hogy az ember a nyakát kockáztassa érte.

Michael ismét elmosolyodott.

— Honnan tudtad, hogy nézem?

Francis félre hajtotta fejét és a kalápkarima alól rámosolygott férjére:

— Michael, kedves...

— Jól van no! — mondotta a férje. — Bocsáss meg.

Francis gyengéden megveregette Michael karját és kissé gyorsabban húzta a Washington square felé.

— Jó lenne egész nap senkivel sem találkozni. Szórakozzunk magunk! (Te, meg én. Tor-kig vagyunk úgyis a világgal, akár mások ita-lát isszuk, akár a magunkét. Hisz mi már csak az ágyban találkozunk. Most egész nap a fér-jemmel akarok sétálni. Azt akarom, hogy csak velem beszéljen és csak engem hallgasson.

— Van ennek valami akadályja? — kérdezte Michael.

— Stevensonék. Szeretnék, ha egy óra kö-rül benéznénk hozzájuk. Ki akarnak vinni ben-nünket a zöldbe.

— Ravaszak ezek a Stevensonék, — szolt Michael. — Átlátszó a tervük. De... törődöm is én velük! Menjenek maguk a zöldbe.

— Hát megegyeztünk?

— Meg.

Francis odahajolt és megcsókolta Michael fülehegyét.

— Drágám — figyelmeztette a férje — ez itt az Ötödik avenue!

— Hát akkor készítsék programot? — kér-dezte Francis. — „Egy newyorki vasárnap ter-ve, pénzdobáló ifjú pár számára.”

— Nahát rajta!

— Menjünk először a Metropolitan művé-szeti múzeumba, — indítványozta Francis, mert a férje a héten említette, hogy szeretné meg-tekinteni. — Már három éve, hogy nem voltam ott, pedig van még vagy tíz festmény, amit sze-retnék újra megnézni. Utána autóbusszal me-hetünk a Rádió City-ig. Megnézzük a korcsolyázókat. Később elmegyünk Caveneggshez és rendelünk egy akkora beefstacket mint egy ko-vácskötény, meg egy üveg bort. Azután pedig Flimerthez. Van ott egy francia festmény, amelyről mindenki azt mondja, hogy... ejnye! Hiszen te ide sem figyelsz!

— Dehogynem — kapta le szemét Michael a mellette elhaladó sisakfrizurás, feketehajú lányról.

— Ez a mai program — mondta Francis tompán. — Vagy talán szívesebben sétálnál le-fől az Ötödik avenuen?

— Nem — szolt Michael. — Dehogy is!

— Mindig más nőket nézel — zsémbelt Francis. — Az ördögbe is, mindenütt. Akárho-va megyünk.

— Nem, drágám — mentegetőzött Michael. — Én mindent megnézek. Van szemem, hát né-zem a nőket, az embereket, a földalatti lejá-róját, a filmeket és a kis mezei virágokat. Ut-közben vizsgálom a kozmoszt.

— Látnád csak a szemed kifejezését, mikor az Ötödik avenuen útközben a kozmoszt viz-szágolod — vetette oda Francis.

— Boldog házasember vagyok — szorította meg gyengéden felesége könyökét a férfi. — Példát szolgáltatunk az egész huszadik század-nak: Michael Lumis és Lumisné! Tudod mit? Igyunk egy kortyot!

— Most reggeliztünk.

— Idefigyelj drágám — mondotta Michael, gondosan válogatva a szavakat. — Gyönyörű az idő. Mindketten jól érezzük magunkat. Nincs semmi értelme, hogy elrontsuk ezt a hangula-tot. Töltsük el kellemesen a vasárnapot.

— Rendben van. Nem is tudom, miért is kezdtem az egészset. Hagyjuk hát. Érezzük jól magunkat.

Kézenfogták egymást és hallgatva mentek keresztül a Washington square parkon, gyermekkocsik, ünnepelőbe öltözött öreg olaszok és kutyákat vezető fiatal nők között.

— Evente legalább egyszer mindenkinek el kellene mennie a Metropolitan művészeti múzeumba, — szólalt meg kis idő múlva Francis, jól utánozva a reggelinél és a sétájuk elején használt hangnemet. — Szép ott a vasarnap. Sokan nézik a képeket és az a benyomasod, hogy a művészet talán nem is hanyatlak Newyork-City-ben, azok után...

— Szeretnék valamit mondani — komolyodot el Michael. — Más nővel nem volt dolgom. Öt év alatt egyszer sem.

— Rendben van — mondotta Francis.

— Elhiszed?

— Persze, hogy elhiszem.

A városi park csenevész fái alatt jártak, a zsúfolt padok között.

— Igyekszem, hogy ne vegyem észre — mondta Francis — de szinte éremlyeg a gyomrom, ha látom, hogy olyan pillantással, amilyennel engem néztél, amikor megismerkedtünk, most a melletted elhaladó nőket nezed. Alice Maxwell házában, emlékszel? Ott álltál a többiekkel a szalónban, a rádió mellett. Zöld kalap volt a fejedén.

— Emlékszem a kalapra — bölintott Michael.

— Ugyanaz a pillantás — folytatta Francis. — Ezért érzem magam rosszul. Nagyon rosszul.

— Pszt, kérlek drágám, pszt...

— Jól esne most inni valamit — indítványozta Francis.

Hallgatva mentek a Nyolcadik utca egyik közeli barja felé. Michael gépiesen segítette a feleségét a járda mellett álló gepkocsik között. A bárban az ablak mellé ültek. A nap betűzött az ablakon, a kandallóban vidáman lobogott a tűz. Kis japán pincér lépett hozzájuk. Percet rakott az asztalra és vidáman rájuk mosolygott.

— Mit rendeljek, most, reggeli után? — kérdezte Michael.

— Talán brandyt — felelte Francis.

— Két brandyt — fordult Michael a pincérhez.

A kis japán hozta a poharakat. A házaspár ült a napon és itta a brandyt. Michael felhörpintette a pohár felét s egy kis vizet is hozzá.

— Nézem a nőket — mondta. — Ez igaz. Nem mondom, hogy ez jó, vagy rossz. Nézem őket. Ha az utcán találkozom velük és nem nézem meg őket, akkor ámtalalok téged is, magamat is.

— Úgy nézed őket, mintha kívánnád — játszott Francis a poharával. — Mintha mindegyiket kívánnád.

— Valahogy — mondta Michael gyengéden, nem is a feleségének beszélve — valahogy ez igaz. Nem kezdek ki velük, de ez igaz.

— Tudom. És éppen ez bánt.

— Még egy brandyt — intett Michael a pincérnek. — Halló, még kettőt!

Felsőhajtott. Behunyta szemét és jól megdörzsölte az ujjahegyével.

— Tetszenek a nők. Az egyik dolog, amit Newyorkban a legjobban szeretek, ez a rengeteg nő. Mikor először jöttem Ohióból Newyorkba, ez volt az első dolog, amit észrevettem. Milliő gyönyörű nő városszerte. Torkomban dobogott a szívem, mikor láttam.

— Gyerek — mondotta Francis. — A gyerekek érznek így.

— Gondold csak meg — mondta Michael. — Gondold meg. Most már öregebb vagyok. Hízásnak induló, majdnem középkorú ember és még mindig szeretek sétálni három óra tájban az Ötödik avenue keleti oldalán, az Ötvenedik és Ötvenhetedik utca között. Akkor mindegyik kint van az utcán. Vásárolni mennek prémjeikbe burkolva, bolondos kalap a fejükön. Ebben a hét tömbben összegyűlnek a világ legszebb prémjei, a legszebb ruhák, a legszebb nők. Akkor mennek költeni a pénzt és élvezni a költekezést.

A japán pincér elégedetten mosolyogva két teli poharat tett az asztalra:

— Rendben van minden? — kérdezte.

— Minden a legnagyobb rendben — felelte Michael.

— Ha csak néhány bundáról és negyvenöt dolláros kalapokról van szó... — mondotta Francis.

— Nem a bunda a fontos, sem a kalapok. Ez mind csak dísz az ilyenfajta nők számára, tudod? De ezt nem is kell hallgatnod.

— De én hallani akarom.

— Tetszenek az irodai lányok. Rendesek még úgy szemüvegesen is. Mozgékonyak, gyorsak, mindent tudnak. Tetszenek a Negyvenegyedik utcabeli lányok, mikor ebédelnek. Színésznők. Mindnyájan szépen öltöznek, pedig tán öt garast sem keresnek hetente. Az elárúsító lányok is tetszenek. Először engem szolgálnak ki, mert férfi vagyok. A nőket pedig megvárakoztatják... Mindez felgyülemlett bennem, mert már tíz éve gondolkodom róla. Most kérdezted, hát itt van!

— Folytasd — mondta Francis.

— Mikor Newyorkra gondolok, gondolok minden lányra, aki itt sétál. Nem tudom, csak én vagyok-e így. Azt sem, hogy a többiek is ilyen érzésekkel járnak-e a várost. De én úgy érzem magam, mintha kiránduláson volnék ebben a városban. A színházban szeretek nők mellett ülni, híres szépségek mellett, akik hat órán át szépítik magukat, de látszik is rajtuk. Szeretem a kipirult arcú fiatal lányokat a futbalmecceken. Mikor pedig beáll a hőség szeretem a lengeruhás nőket... Nna, elmondtam mindent — itta ki a poharát Michael.

Francis is a pohár fenekére ért, de kinjában nyelt még kettőt-hármat.

— És te azt mondd, hogy szeretsz?

— Szeretlek.

— Szép vagyok én is — mondta Francis. — Vagyok olyan szép, mint akármelyik közülük.

— Gyönyörű vagy!

— Jó vagyok hozzád. Jó feleség voltam, jó háziasszony és jó barát — mentegetőzött Francis. — Mindent, mindent megtennék érted.

— Tudom — fogta meg Michael az asszony kezét.

— Szabad szeretnél lenni, ugy-e?

— Pszt.

— Valld be őszintén — húzta ki Francis a kezét a férje tenyere alól.

Michael megpöccintette a pohara szélét:

— Rendben van — mondta szelíden. — Neha úgy érzem, hogy szeretnék szabad lenni.

— Hát csak szólj.

— Ne bolondozz — húzta Michael az asszony mellé a székét és megveregette a térdét.

Francis halkán belesírt a zsebkendőbe. Kisé lehajolt hogy ne vegyék észre.

— Meglásd, egy napon elkezdesz valamit — hüppögte.

Michael nem szólt semmit. Ült és nézte a csapot, hogyan hámozza a citromot.

— Ugy-e? — kérdezte ingerülten Francis.
— Na, csak mondd. Beszélj! Vagy nem?
— Lehet — húzta vissza Michael a széket.
— Honnan a fenéből tudjam?
— Hogyne tudnád? — erőltette Francis. —
Vagy nem tudod?

Kis idő múlva Michael megszólalt:

— De tudom.

Francis abbahagyta a sírást. Belefújott kétszer-háromszor a zsebkendőbe és összehajtogatta. Arca többé nem árult el semmit.

— Egy szívességet megtehetnél.

— Örömmel.

— Ne beszélj többé arról, hogy ez, vagy az a nő milyen szép. Hogy szép a szeme, szép a melle, jó az alakja, szépen beszél, — utánozta a férje hangját. — Tartsd meg ezt magadnak. Engem nem érdekel.

Michael intett a pincérnek, majd az asszonyhoz fordult:

— Megtartom magamnak.

Francis megtörölte a szeme sarkát.

— Még egy brandyt — szólta a pincérnek.

— Kettőt! — mondta Michael.

— Igen asszonyom, igen uram — hajolt meg a pincér.

Francis az asztal fölött hidegen nézett a férjére.

— Hívjuk fel Stevensonékat? — kérdezte.

— Szép lesz kint a zöldben.

— Természetesen — helyeselt Michael. —
Hívd fel őket.

Francis felállt és elindult a termen át a telefonfülkéhez. Michael nézte a járását és megállapította magában:

— Szép asszony, nagyon szép a lába.

Fordította: Hornyik György

Száva Sumánovics

Leány a pohárral